

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

La cámara de Claire
Corea del Sud, 2018
Direcció: Hong Sang-Soo
Intèrprets: Isabelle Huppert, Kim Min-
hee, Shahira Fahmy,
Jang Mi-Hee, Jeong Jin-Yeong
Durada: 75 min.
Gènere: drama
Idioma: anglès, coreà i francès
Data d'estrena: 13/07/18

Isabelle Huppert passejant-se per Canes

«L'única manera de canviar les coses és mirar-les una segona vegada, molt lentament» (Claire/Isabelle Huppert a «La cámara de Claire», de Hong Sang-Soo)

Quan el personatge que hi interpreta Isabelle Huppert apareix a «La cámara de Claire», pel·lícula que Hong Sang-Soo va rodar en pocs dies a Canes pràcticament aprofitant-t'hi la presència de l'actriu en motiu d'«Elle» (dirigida per Paul Verhoven) a l'edició del festival del 2106, comenta: «És la primera vegada que vinc a Canes». Em consta que, quan el film es va presentar a Canes l'any següent, aquest comentari va provocar la riallada dels assistents. Això perquè Isabelle Huppert és possiblement l'actriu més recurrent en els últims quaranta anys del festival: es fa estranya una edició en la qual no hi presenti una pel·lícula. Aquesta és una mostra del sentit de la ironia de Hong Sang-Soo i, malgrat que no ho aparenti, també de la pròpia Huppert, que havia treballat anteriorment amb el cineasta sudcoreà a «En otro país», film del 2012 que, evidentment, també va presentar-se a Canes: a partir de la imaginació d'una cineasta (un dels alter-ego que abunden en la filmografia de Hong) que escriu un guió, l'actriu interpreta un mateix personatge (una francesa més o menys perduda a Corea) en tres situacions diferents que, transcorren en un mateix espai corresponent a una ciutat balneari, són concebudes a la manera d'unes variacions sobre la solitud, l'espera, el desengany amorós i les expectatives del desig. De fet, la variació dins de la repetició (o també la repetició que acaba singularitzant una obra) és una constant de Hong Sang-Soo i, per això mateix, no és aliena a «La habitación de Claire», on Huppert encarna un personatge semblant (si no és el mateix) que, en aquesta ocasió, es perd en una ciutat molt més pròxima (Canes, és clar, i durant el festival) amb una actitud pròxima al vagareig i amb una disponibilitat que fa que sigui sensible a una jove sud-coreana (Jeon) dolguda i desconcertada perquè, de manera incomprensible, ha sigut acomiadada d'una agència de vendes internacional de films per part de la seva mestressa, que a la vegada és la productora d'un cineasta que, essent un altre dels alter-ego de Hong Sang-Soo, es passa el dia bevent en les terrasses dels bars: s'ha de dir que l'alcohol és una altra constant en els films del director.

La «flâneur» Claire és ensenyant de música, però és fotògrafa aficionada i així és que, anant al festival perquè

una seva amiga hi presenta una pel·lícula, es passeja per Canes amb una càmera (cosa que du a reflexionar sobre la visió d'aquella manera tan poc grandiloqüent pròpia de les pel·lícules de Hong) fent polairods i creient reconèixer un o una artista en cada persona que retrata o amb la qual es creua. Isabelle Huppert expressa el seu talent còmic (tan sovint amagat en personatges durs, turmentats o sinistres) d'una manera particularment joiosa dins del món d'un cineasta que, a la vegada, sembla aprofitar l'actriu per lliurar-se al seu costat més fresc i lúdic. Això perquè, tot i el seu humor, Hong Sang-Soo té un costat trist i depressiu que sembla haver-se agreujat en els últims temps arran de la separació de la seva esposa i de la seva relació amb l'actriu Kim Min-hee. Si en faig referència no és per derivar cap a la xafarderia sentimental, sinó perquè aquestes circumstàncies personals es reflecteixen d'una manera dolorosa en dues de les altres pel·lícules més recents del prolífic: una és «En la playa sola de noche», projectada fa uns mesos al cinema Truffaut, i l'altra és «El día después», que també va presentar-se al festival de Canes del 2016. En la primera, una actriu s'incorpora en el rodatge d'un film dirigit per un ex-amant del qual s'ha separat perquè l'home és incapaç de separar-se de l'esposa i, tal com ho han patit realment els propis Kim Min-hee i Hong Sang-Soo, per la pressió dels mitjans de comunicació. En la segona, un home està enamorat d'una altra dona, però, vivint-ho tot amb dolor, no és capaç de separar-se de l'esposa, amb la qual manté un duel terrible ple de retrets. Les dues pel·lícules (totes dues amb la presència de Kim Min-hee) formen una mena de díptic. També és el cas de «La cámara de Claire» (on Kim Min-hee interpreta Jeon, la situació de la qual no és aliena a una relació fugaç amb el cineasta del film) i «El día después». Realitzades amb molt poc temps de diferència, podrien ser les dues cares d'una mateixa peça. Una és lluminosa i lleugera mentre que l'altra és tenebrosa i dramàtica. Hong Sang-Soo li concedeix a Claire/Isabelle Huppert el poder de redreçar una situació a través de la intervenció de la seva càmera. Allò que sembla impossible a «El día después».

Imma Merino
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona